

[Niels Matthiasen.]

hænderne er bundet på ryggen. Det er førstehandsvidners forklaring. Dertil kommer psykisk tortur, der ikke er mindre grusom.

Vi må fortsat konstatere, at et spirende demokrati i Grækenland af den nuværende militærregering er blevet undertrykt, og landet er ført tilbage til tilstande, der mest af alt minder om, hvad der skete under nazismen og fascismen. Det kan ikke være forholdet til dette regime, man skal forsøge at sætte sammen igen.

Hr. Poul Hartling, udenrigsministeren, finder det rimeligt, at de nordiske lande optræder fælles i denne sag. Ville det så ikke have været rimeligt at undersøge, hvordan de nordiske lande stillede sig, inden man nævned sine overvejelser, for ikke at tale om, at det udenrigspolitiske navn også skulle have været inddraget i drøftelserne? Den svenske udenrigsminister, Torsten Nilsson, har sagt fra, men han har intet hørt om de danske overvejelser. Kan jeg forstå udenrigsministeren således, at når der ikke kan etableres en samlet nordisk optræden, så fastholder man den linje, som den forhenværende regering fastlagde over for det græske militærstyre?

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Spørgsmålet er fremkaldt af en meddelelse i søndags i et dagblad. Jeg gør for en ordens skyld opmærksom på, at jeg ikke har givet dette dagblad noget interview, og at jeg ikke kan godkende ordvalget i den pågældende meddelelse.

Det ærede medlem hr. Niels Matthiasen har ikke skriftligt motiveret sit spørgsmål, men har samtidig med, at spørgsmålet blev stillet, udsendt en pressemeddelelse, som blev bragt i en række dagblade i mandags. Da denne pressemeddelelse indeholder en polemik, som er uantagelig i sin form og urimelig i sit indhold, skal jeg tillade mig at knytte et par bemærkninger til den.

I den nævnte pressemeddelelse udtaler

hr. Niels Matthiasen følgende, som jeg tillader mig at citere:

„Det må også være naturligt at stille spørgsmålet, når udenrigsministeren siger, at sagen skal drøftes i regeringen, men udenrigsnævnet ikke nævnes. Så meget mere, når man betænker, at udenrigsministerens eneste udtalelse i folketingets åbningsdebat var, at han ville overholde loven om udenrigsnævnet ved, at dette blev underrettet om vigtige ting. Men også her har man måske skiftet standpunkt.“

Den debatform, som her anlægges, er uantagelig. Den består dels i at give urigtige oplysninger og dels i at pådutte mig synspunkter, som jeg ikke har.

Påstanden om, at min eneste udtalelse i åbningsdebatten var, at jeg ville underrette udenrigsnævnet om vigtige ting, er urigtig. Det ærede medlem kan finde mine indlæg sp. 122, 123, 124 samt sp. 152 og 159. Deri udtalte jeg bl. a. også det ønske, at udenrigspolitiske spørgsmål ikke skulle indgå i det lager af kasteskyts, som partierne i øvrigt bruger imod hinanden.

Jeg forstår, at det ærede medlem ikke vil opfylde det ønske, og jeg går da gerne ind i en debat. Men niveauet skal være reelt og ikke bestå i, at man prøver at mistænkeliggøre modparten.

Jeg kalder det et forsøg på mistænkeliggørelse, når hr. Niels Matthiasen bruger en tilfældig sætning af en dagbladsjournalist om, at sagen skal drøftes i regeringen, til at antyde, at når udenrigsnævnet ikke er nævnt, så betyder det måske, at jeg ikke vil overholde loven om udenrigsnævnet.

„Også her har man måske skiftet standpunkt“, siger det ærede medlem. „Også her“ — derved er det antydnet, at man står over for en person, der sædvanligvis skifter standpunkt.

Jeg synes, det er for ringe, hvis en debat mellem politikere om alvorlige spørgsmål således skal bestå i antydninger og mistænkeliggørelse.